

הקיבוץ נגדי, ואילו החברים היחידים ששמרו לצידו חששו לכואב להגנתו, כולם פחדו מליניץ.

„הקיבוץ מאבד מאנושיותו“

מאז הוחלט בקיבוץ על לינה משותפת של ההורים עם הילדים התחילה בעצם ההתפוררות החברתית. ההחלטה, שהתקבלה בקיבוץ בשימחה, גררה אחריה קנוריות של חברים. התחילו רכילויות ומריבות על הבתים. כל מי שפחה רצתה לקבל את הווילות החדשות. בהתחלה היו קריטריונים מסויימים לגבי חלוקת הבתים, אבל הם הת-

לא מבינה אומרת לאה, על הדרך שבה נוהג בה הקיבוץ. בתמונה מימין: מיפעל קלת אפיקים.

„אפיקים פושט את הרגל“

רישות בעלי הועמד עורך דין, שבמיקרה הוא גם חברי הקיבוץ, ומאותו רגע כל צעד שהוחלט לגבי היה מחושב מכל הבחינות. הועברתי ממקום עבודה אחד לאחר, בכדי שאחרי-כך לא אוכל לטעון מבחינה משפטית על פיצויי-עבודה. היו עוד כל מיני תרגילים דומים. כאשר הבנתי שבעצם אני בודדה במערכת הזו, ניסיתי לפנות אל חברי-המוזכרות ולדבר על ליבם שלא ינהגו בי כבאויב. אני אשה, אם לשני ילדים קטנים, ושמונה שנים מחיי חייתי פה, אבל דבר לא עזר. כשראיתי את ההסכם המגוחך שאותו הכינו, ושבו נאמר שעלי לעזוב את הקיבוץ, ניסיתי להסביר שלא אוכל לפתוח כל דף חדש בחיי עם סכום

רבים ועדיין אינם יודעים דבר, אומרת לאה, „אבל, ליבי נשבר בקירבי כשאני חושבת שיהיה עלי להיפרד מהם. אעשה כל מאמץ עלימנת שיישאר במחיצתי.“

עם הילד

לאה בשעת ביקור אצל בנה, בכיתה. כשראה הילד את אימו דץ לקראתה ואימץ אותה אל ליבו. „הילדים לא מער-

שידי על התחוננה, ועורר-הדין של בעלי דואג להזכיר לי כל הזמן שכיילוני נחרץ כבר מראש. יתכן שהוא צודק, משום שכל העדים הם מהקיבוץ, והמצדדים בני פוחדים. ביקרתי בדגניה, נני סיתי לברר אם אוכל לשוב אל הקיבוץ שאותו עזבתי, ואולי בני כות כך הילדים יהיו איתי. הבהירו לי שאתקבל חזרה בשימחה, אבל רק אחרי שאגמור עם כל הבעיות באפיקים. קיבוץ דגניה אינו מוכן לפתור לאפיקים את הבעיות, ואני בהחלט מקבלת את ההחלטה הזו, מדוע שאפיקים יפתרו את בעייר תיהם על גבה של דגניה? בדגניה יודעים שאני איני הראשונה הר נתקלת בדרכי הפיתרון הסרייהלב הללו, שבהם נוקט קיבוץ אפיקים. לדעתי, קיבוץ אפיקים הגדול, ה- עשיר והמסורבל, פושט את הרגל מבחינה חברתית, אחרת אין כל הסבר לצעד זה נגדי.

לאה ושלמה פיק מחבקים את בנם המשותף, בימים המאושרים, אחרי שנולד הילד הראשון. אלה היו ימים מאושרים שלי ושל בעלי, אבל לא שלי-ושל הקיבוץ.

עם הבעל

עד כאן סיפוריה של לאה. מוכיר קיבוץ אפיקים, שלמה רוט, סירב להגיב או למסור הסבר כלשהו. „אני מוכן להסביר איך מקימים משק עשיר ומשגשג“, אמר שלמה, „אבל אני לא מוכן לדבר על הנושא של לאה.“

בעבודה

לאה בשעת עבודה בגן-ילדים בקיבוץ. „מקום עבירי דתי הוא בעצם במחשב של הקיבוץ“, אומרת לאה, „נשלחתי ללימודי מחשבים בעיר, עלימנת שארכוש מיקצוע ואוכל לשקם את עצמי בעתיד, וכמובן, גם בכדי שלא יהיו לי טענות לקיבוץ.“

חלפו כל אימת שמישהו חזק ביקש לישנותם. האווירה העכורה הזו של רכי- ליות יתה קיימת כל השנים, רק שכעת היא התגברה והפכה נחלת-הכלל, כבר אי-אפשר היה להתחמק ממנה, אם ניסית להת- חמק, הרי שאתה חלש ולא יכול לעמוד על שלך. פחות או יותר אני יכולה להגדיר את החיים בקיבוץ של היום כחיים בתוך אינקובטור לאפרוחים. העשוי מגירות-מגירות. אלה שהם גדולים מדי נפלטים החוצה ואלה הקטנים נדרסים. הקיבוץ של היום כבר